

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: N. K., nar. X, státní příslušnost R. K., místo pobytu X, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek, s. r. o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2013 č.j. CPR-6889-2/ČJ-2013-930310-C235,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7.10.2013 č.j. CPR-6889-2/ČJ-2013-930310-C235 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 12.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydané pod č.j. KRPA-119629/ČJ-2013-000022 dne 13.5.2013, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále také zákon o pobytu cizinců), žalobci uděleno vyhoštění na dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území

členských států EU. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy účastník (žalobce) pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce namítal, že v rozporu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), podle které povinnost umožnit účastníku řízení seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí platí i v odvolacím řízení, nicméně jen tehdy, je-li v mezidobí (t.j. po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí) spisový materiál doplňován o nové podklady, a to až z vůle nalézacího správního orgánu nebo orgánu odvolacího.

Žalobce v této souvislosti uvedl, že dne 30.4.2013 obdržel jeho tehdejší právní zástupce výzvu nalézacího správního orgánu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 3.5.2013 tuto možnost využil a nahlédl do spisového materiálu. Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolací správní orgán spisovým materiálem disponoval od 4.6.2013. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu, resp. jeho odůvodnění na straně 2, uvádí demonstrativní výčet podkladů, ze kterých staví své rozhodnutí, přičemž uvádí, že vycházel z podkladů, které obsahují rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-18481-3/SO/sen-2013 ze dne 30.9.2013 a rozhodnutí téhož orgánu č.j. MV-18481-5/SO/sen-2013 ze dne 1.10.2013. Z uvedeného je zřejmé, že odvolací správní orgán doplňoval spisový materiál o dva zmíněné dokumenty vydané Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, aniž by při rozšíření spisového materiálu vyzval žalobce, resp. mu umožnil nahlédnout do spisového materiálu za účelem seznámení se s rozšířeným výčtem podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce spatřuje zásadnější protiprávnost v tom, že odvolací orgán oba nové dokumenty označil jakožto podklady pro vydání rozhodnutí, t.j. přiznal jim status, na který má žalobce bezpochyby právo reagovat v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce také poukázal na to, že v odvolání napadeného rozhodnutí s nově pořízenými podklady přímo operuje a několikrát je při svých úvahách zmiňuje.

Žalobce dále namítal, že nebyla splněna povinnost stanovená v § 3 správního řádu, kterého se dopustil nalézací správní orgán tím, že sice formálně dostal své povinnosti opatřit si před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, k otázce možného vycestování žalobce, nicméně řízení zahájil dne 26.3.2013 a následujícího dne, t.j. dne 27.3.2013 získal toto závazné stanovisko, avšak nerozhodl v předepsané sedmidenní lhůtě a z neznámého důvodu vydal meritorní rozhodnutí až dne 13.5.2013. Žalobce uvedl, že z uvedeného důvodu lze pochybovat o aktuálnosti podaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

Dále žalobce uvedl, že nalézací správní orgán nejednal v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, když ve svém rozhodnutí neuvedl relevantní úvahu o míře závažnosti protiprávního jednání žalobce a omezil se na strohé konstatování shledání protiprávnosti jeho jednání.

Žalobce dále nalézacímu správnímu orgánu vytýká nezjištění skutečného stavu věci ve vztahu ke zjištění žalobcových společenských a kulturních vazeb na území ČR, jak to vyžaduje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Touto otázkou se vůbec nezabýval. Žalobce uvedl, že za splnění požadované povinnosti nelze v žádném případě považovat položení

otázky v rámci podání vysvětlení v podobě: „Máte nějaké vazby k ČR, případně závazky nebo pohledávky?“, neboť uvedená otázka směřuje ke vztahu se státem, nikoli ke vztahu ke společenským a kulturním vazbám žalobce, které jsou na území ČR realizovány. Žalobce vytkl nalézacímu správnímu orgánu, že nezjistil skutečný stav věci, když se na předmětnou problematiku nikterak nedotázal a žalobce nepoučil o významu této problematiky pro meritorní rozhodnutí.

Žalobce dále napadá nesoulad rozhodnutí nalézacího správního orgánu s § 69 odst. 1 správního řádu, kdy rozhodnutí neobsahuje číslo jednací, byť je to zákonem požadovaná náležitost. Ačkoli je dokument označen č.j. KRPA-119629/ČJ-2013-000022, tak se ve skutečnosti nejedná o číslo jednací, ale pouze o spisovou značku, neboť z identifikace není odlišen konkrétní dokument obsažený ve spisovém materiálu, což do řízení vnáší značnou zmatečnost, a to zvláště s ohledem na skutečnost, že dne 13.5.2013 vydal nalézací správní orgán dvě rozhodnutí (o správním vyhoštění a o povinnosti uhradit náklady řízení), přičemž obě rozhodnutí označil totožnou identifikací a vzájemně je od sebe neoddělil právě ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zároveň zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci náklady tohoto řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil. K námitce týkající se rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že žalobce sám v odvolání poukázal na to, že není skončeno správní řízení vedené u Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-28369-13/DP-2012 a navrhl, aby bylo vyčkáno rozhodnutí v tomto dosud neskončeném řízení v němž se domáhá napravení stavu věci, jelikož vyhovění jeho původní žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR nic nebrání a žalobce podmínky pro jeho prodloužení splňuje. Odpadla totiž závada zjištěná v roce 2012. Z toho důvodu žalovaný uvedl, že nelze přikládat k jeho tíži, že akceptoval žalobcovy návrhy. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nabylo právní moci, je zřejmé, že s jeho existencí byl žalobce obeznámen a nejedná se tak o novou skutečnost, která by mu nebyla známa a se kterou by měl být seznámen. Žalovaný uvedl, že splnil svoji povinnost, prověřil a zjistil skutečný stav věci a vycházel při svém rozhodování ze skutkového stavu ke dni, k němuž bylo správní vyhoštění rozhodováno. Odkaz na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uveden pouze pro úplnost a jako informace, že se žalovaný námitkami uvedenými v odvolání zabýval zcela úplně a ve všech bodech.

K namítanému porušení ust. § 3 správního řádu tím, že nebylo bezprostředně před vydáním meritorního rozhodnutí aktualizováno stanovisko Ministerstva vnitra k otázce možného žalobcova vycestování, žalovaný uvedl, že v tomto bodě nepochybil. Žalobce byl v řízení ve věci správního vyhoštění zahájeném dne 26.3.2013 informován o skutečnosti, že bude probíhat další šetření a z toho důvodu nebude v sedmidenní lhůtě rozhodnuto. Žalobce byl před vydáním rozhodnutí s podklady seznámen, nevyužil však práva vyjádřit se ke spisovému materiálu a žádné další důkazy nebo návrhy neuvedl. K aktuálnosti stanoviska uvedl žalovaný, že dne 26.3.2013 byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení a poté již nebyly správním orgánem I. stupně zjištěny žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly jím uvedené informace a vyžadovaly tak vydání dalšího stanoviska k otázce možného vycestování cizince.

Dále žalovaný zaujal stanovisko k žalobnímu bodu, v němž žalobce vytýkal žalovanému, že ve správním řízení nebyla uvedena relevantní úvaha o míře závažnosti protiprávního jednání žalobce ve vztahu k určené době neumožnění vstupu na území členských států EU a nezjištění skutečného stavu věci v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území ČR od 4.1.2013 do 26.3.2013, kdy byl zajištěn, bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Pokud jde o dobu jednoho roku, po kterou nebude umožněn žalobci vstup na území členských států EU, poukázal žalovaný, že se jedná o nejnižší možnou dobu, kdy zohlednil to, že se žalobce na odbor azylové a migrační politiky dostavil dobrovolně. Žalovaný pak odkázal na skutečnosti, které vyplývají z obsahu správního spisu, pokud jde o žalobcův pobyt na území ČR a jeho rodinné vztahy, které má na území ČR nebo v místě svého původu, t.j. v Kosovu, kde má manželku, dvě děti, bratra i matku. Vlastní tam i rodinný dům a pozemky.

Žalovaný k námitce týkající se nesouladu rozhodnutí, neboť neobsahuje číslo jednací, byť je to zákonem požadovaná náležitost, uvedl, že tento nesoulad nečiní rozhodnutí o správním vyhoštění nezákonným. Z uvedených důvodů pak navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodoval při jednání na žádost žalobce. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 26.3.2013 zajištěn poté, co se dobrovolně dostavil na odbor azylové a migrační politiky Praha. Z žalobcovy výpovědi bylo zjištěno, že je mu známo, že jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta. Rozhodnutí bylo do poštovní schránky vloženo 17.12.2012, do níž se podíval až 5.1.2013. Poté dne 6.1. – 10.1.2013 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto. Poté podal proti tomuto rozhodnutí odvolání dne 8.3. - 10.3.2013 a o tomto odvolání dosud neobdržel rozhodnutí. O správním vyhoštění žalobce pak bylo zahájeno řízení, o v němž pak bylo dne 13.5.2013 vydáno rozhodnutí, jímž bylo žalobci uděleno správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž mimo jiné uvedl, že se z Kosova vrátil s vízem platným do 31.1.2013 a považoval za dostačující dostavit se k orgánům cizinecké policie až pro případ nutnosti vycestování. Domníval se proto, že se zdržoval po 3.1.2013 na území ČR oprávněně. Poukázal rovněž na to, že není skončeno správní řízení vedené u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o jeho odvolání proti zamítavému rozhodnutí o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalobce uvedl, že nic nebrání prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť podmínky pro jeho prodloužení splňuje a závada zjištěná v roce 2012 již odpadla. O žalobcově odvolání pak bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím dne 7.10.2013 tak, že bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V tomto rozhodnutí bylo vycházeno z podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně a zároveň bylo přihlédnuto i k rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.9.2013 a ze dne 1.10.2013. Z odůvodnění těchto rozhodnutí pak i v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel.

Městský soud v Praze při posouzení této věci dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., t.j. správního řádu, je důvodná. Podle tohoto ustanovení nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním

rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V řízení o odvolání žalovaný správní orgán jako podklady pro rozhodnutí použil shora uvedená rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, z nichž při rozhodování o odvolání vycházel, jak vyplývá ze shora citovaného obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednalo se tedy nepochybně o nové podklady, z nichž žalovaný vycházel. Žalovaného tvrzení o tom, že žalobce byl s těmito rozhodnutími nepochybně seznámen, neboť tato rozhodnutí v době jejich použití v rámci odvolacího řízení již nabyla právní moci, není možno považovat za skutečnost, která by způsobila, že by nenastala nutnost seznámit účastníka řízení před vydáním rozhodnutí s podklady a nebyla mu dána možnost vyjádřit se k těmto podkladům. Soud vychází z toho, že je nepochybné, že žalobce byl s těmito rozhodnutími seznámen, avšak nebyl seznámen s tím, že žalovaný před vydáním rozhodnutí z těchto podkladů bude vycházet. Soud proto zastává názor, že v případě rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení je třeba postupovat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a účastníka řízení před vydáním rozhodnutí vyzvat k tomu, aby se s těmito podklady seznámil a případně se k nim i vyjádřil. Pokud v tomto případě takto žalovaný nepostupoval, dopustil se pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto s ohledem na důvodnost námítky dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu.

Soud se dále zabýval námitkou, která se vztahovala k datu vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra, kdy závazné stanovisko podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vydáno dne 27.3.2013, tedy krátce po zahájení správního řízení o vyhoštění žalobce, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo následně vydáno až dne 13.5.2013. Soud po zvážení této námítky dospěl k závěru, že není nezákonné to, že závazné stanovisko bylo vydáno již 27.3.2013 a bylo z něj vycházeno až při vydání prvoinstančního rozhodnutí v květnu téhož roku. Správní orgán I. stupně vycházel při vydání tohoto rozhodnutí z podkladů, které v průběhu správního řízení shromáždil a pokud jde o tyto podklady a skutečnosti, které mu byly v době vydání rozhodnutí známy, nedošlo ke změně podmínek a skutečností, z nichž vycházelo Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska. Soud za této situace nepovažuje proto žalobcovu námitku za důvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou, která se týkala neuvedení relevantní úvahy o míře závažnosti protiprávního jednání žalobce při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud dal za pravdu žalobci v tom, že správní orgán I. stupně se omezil na strohé konstatování toho, že shledal protiprávnost žalobcova jednání. V odvolacím řízení žalovaný rovněž nerozšířil odůvodnění přiměřenosti dopadu rozhodnutí na žalobce. Poukázal pouze na protokol o žalobcově vyjádření sepsaný dne 26.3.2013. Soud proto i z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého nebo rodinného života. V této souvislosti soud postrádá vyhodnocení druhu protiprávního jednání žalobce, posouzení délky jeho pobytu na území, popř. hodnocení společenských a kulturních vazeb navázaných na území.

Poslední námitkou je námitka týkající se označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně číslem jednací. Soud dal za pravdu žalobci v tom, že se nejedná o číslo jednací, ale pouze o spisovou značku, která neodlišuje konkrétní dokumenty obsažené ve spisovém materiálu. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud z důvodů shora uvedených podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud ve zrušující rozsudku vyslovil.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v odměně advokáta. Odměna byla přiznána za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, po 3.100,- Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč. Odměna ve výši 10.200,- Kč pak byla zvýšena o DPH ve výši 2.142,- Kč. Náklady řízení ve výši 12.342,- Kč hradí žalovaný k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 12. prosince 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová